

Det sammende Bogstav.

Nathaniel Hawthorne
Paa Dansk ved
Geo. Jul. Sief.

(Fortset.)

"Mange Tak, min Ven!" svarede Præsten i en værdig Tone. Men hans Hjerte blev uroligt; thi saa uklar var hans Sukommelse bleven i den senere Tid, at han næsten havde faaet sig selv overbevist om, at den foregaaende Nats Begivenheder maatte være en Drøm. "Ja, det ser virkelig ud til at være min Sandhed, — Tak."

"Og Deres Belærdighed, — saafom nu Satan var fræk nok til at stjæle denne her Sandhed, — saa synes jeg, at saa maas De hellere tage paa ham uden Gandsker i Fremtiden," bemærkede den gamle og smilte karf. "Men har Deres Belærdighed hørt om det Nærtegn i Nat? — der stod skrevet et stort Afbogstav oppe paa Himlen, — det var Bogstavet S, — og vi tror, at det skal betyde 'Selgen'; thi vor Lære Gubner Winthrop blev jo i Nat kaldt hjem for at leve hos Herren i den salige Selgenfare, saa det er nok derfor, at Bogstavet blev skrevet paa Himlen."

"Nej, virkelig," svarede Præsten, "nej, det har jeg ikke hørt noget om."

XIII.

Syv Aar —!

Efter Brynne blev forfærdet ved at se den Tilstand, i hvilken Pastor Dimmesdale's legemlige og sjælelige Helbred var faldet. Ved Nædet med ham paa Skofottet var det blevet hende indlysende, at hans sjælelige Stræfke var at sige var brudt. Medens hans svrige Kæmpe-ener havde bevaret deres tidligere Styrke, saa maatte endog haaret naaet et fygeltigt Overmaal af energisk Kraftanstrengelse, der vedrømmede hans moralske Styrke saa ganske brudt, at han i Virkeligheden var hjælpeløs som et Barn. Med det Kendskab, som Efter havde til Omstændigheder, der var skiftet for alle andre, maatte det være hende ganske utvivlsomt, at foruden Samvittighedsnaget var der noget andet, noget nyt, der gjorde sig gældende. Hun forstod, at der blev øvet en frygtelig Udaad imod den ufærdige unge Mand, en Udaad, der ikke alene var skæbnesvangere for hans Belærd og Helbred, men som ogsaa maatte befrugtes inden ret længe at ville dræbe hans Sjæl. Hun mindedes, hvad denne arme, søndige Mand engang havde været, og hendes Sjæl frympe sig ved Tanken om hans værende Nædel, da han anraabte hende, — hende, — og Udvikling af Samfundet! — om Hjælp imod den Mand, som han intuitivt begreb var hans Dødsfjende. Men saa havde han ogsaa Krav paa hendes Hjælp; og hun vilde gøre det yderst for at faa ham bi. Og hun søgte, at der vaadiste hende et Anbøder med Hensyn til Præsten; hun stødte men mere, end hun stødte noget andet Menneske i hele den vide Verden. De Vaand, som knyttede hende til den svrige Del af Menneskeheden, var alle bristede; men, — Præsten og hun var sammenfæntede ved en fælles Brødes Jernkæde, som hærken hun eller han emmede at bryde. Som alle andre Vaand her i Verden medførte den Forskjælfelse, og Efter søgte ikke at spigte sine. Efter Brynnes Stilling i Nægheden var nu ikke ganske den samme som i Begyndelsen af hendes Skandalsliv. Aar efter Aar var kommet og gaet, og lille Veryl var nu syv Aar gammel. Efters Skikkelse med det lærde Bogstav flammende mellem Guldbroderierne paa hendes Bryst var efterhaanden blevet hvid og gammel, og tilsvandt Skue; ja, man kan næsten sige, at Efter Brynne havde efterhaanden erfarvet sig et vist, bestemt afskræmt Maal af Anfæelse; saadan som det gerne sker, naar et Menneske har sin ejendommelige, fra andre forskellige, Stilling i et Samfund og aldrig nogen Ende blander sig ind i hverken offentlige eller private Sager, hvoraf der kunde fremgaae Noget. Det tjener til Næs for den menneskelige Natur, at den vil hellere elske end hade, undtagen naar Egenkærligheden direkte bliver ramt. Na, om det saa er God, vil dette ganske gradvis og usikkert blive forvandlet til Hærlighed, medmindre denne Forvandling forhindres derved, at den oprindelig fiendske Følelse idelig agges op paa nu. Og Efter var saa vist ikke af den Slags Mennesker, som agger op eller saarer. Hun har ikke Vaaben imod Samfundet; hun slog ikke fra sig, men hun tog og taalte selv den smagte Behandling, der blev hende til Del; hun gjorde ikke Krav paa Vedergæld for alt, hvad hun havde lidt; hun forlangte ingens Medhold, ingens Hus. Hvad der ogsaa blev regnet hende i høj Grad til gode, var, at hun i alle disse Aar, gennem hvilke hun havde levet i sin lille Hytte med Stammarkestens frugtfulde Børde paa sit Hjerte, havde hendes Lævede været saa rent og purt, at intet som helst kunde lægges hende til Last.

Man lagde ogsaa Mærke til, at Efter gjorde aldrig selv den bekvemste Fordring paa at faa Lov og Del i Samfundets Gøder udover Retten til at indaande den friske Luft, som tilhørte alle i Fælle, og til at fortjene det daglige Brød for sig og Børnet ved Afsid og Trofskab; men derimod var hun saare snar til at erkende sin Samvittighed med Menneskene, saa snart det gjaldt om at gøre noget godt for andre. Ingen var saa villig som hun til at give af det lidt, hun ejede, til hver den, der var i Nød, selv om det ofte kunde hende sig, at vedkommende var raahjertede nok til at dænge hende med Staldsord til Tak for den Mad, hun daglig bragte dem, eller de Klæder, hun søede til dem med sine kunstfærdige Fingre, der var slinke nok til, at de kunde have holdt dem i Røngeskaade. Og den Gang, da Pesten hærgede i den, var der ingen saa selvopoffrende som Efter; ja, naar som helst der var Nød paa Børde enten for Venen som Helhed eller hos den enkelte Familie, kunde man være sikker paa, at Efter — den forskudte — svigtede ikke. Rugede Sorgens Skjoger tungt over et Hem. — Sa a kom Efter; men ikke som Gæst, nej, som den, der kom, fordi det fulgte saa ganske af sig selv; thi hvor der var Nødgang og Sorg til Huse, der fandtes jo det eneste, som Efter havde fælles med andre. Naar det saa mærk ud for nogen, lyste det lærde Bogstav med Straaler af Trøst; — eller var det jo Syndens Tegn; men i Engelstuen, i Dødsbærelset, der var et lille Trøstels, Naabets, Vindringens Bøfferte, der bræmte saa stift og roligt, saa beskedent

og saa trofast. Og denne Korte kunde faste sit Lys langt udover Graven; den kunde see den mest vellykkede Gerning; at vise den, der saa paa sit sidste Leje, at der var en Vej, hvor han kunde sætte sin Fod, en Vej, der førte til Hjemmet i historien. I Nædens Stund kunde Efter rigtig være sig selv; da udbødende hende hendes varme og rige Hjerte sig; da kendtes det, at hun rummede i sit Bryst et Kildebælt af Medfælelse, af sand Naarkefærlighed. Der blev øst rigelig af det Kildebælt; men det sprudlede altid lige rigt. Hendes Bryst var et frugtfuldt Mark, men mangen, mangen Gang var denne værende Varm en blød Bude for den, der ikke havde det, hvortil han kunde hælde sit Hoved. — Hun var for dem alle en barmhjertig Søster; ja, man kan sige, at sin Dag, da Verden lagde sin Haand paa tungt paa hende, dømte hende med saa haard en Dom, ifærdede hende saa biff en Kalk — den Dag indviede den hende med en Andvielse, som ikke er mindre vellykket end Præstevieelsen, hin Dag var der ingen, som kunde se dette, hverken Dommeren eller den dømte; men det havde nu først sig saaledes, at Skandalsmarkedet med dets luedende Gald blev Efter en Andvielse til en selvopoffrende, utværligt Tjenerindgængelse som en barmhjertig Søster, der kom i Serrens Navn. Den brutale Retndning af Bogstavet S fra sin Stammens Dag aflestes nu af en kunstfærdig og sandere, der passede til, hvad Efter virkelig var, og hvorhen Efter viste Vej. Dolk lagde, at selv om det den Gang skulde betegne den søndige Kvinde som en "Døse", burde man nu lade det betyde "Himmelhaan"; thi hos Gud havde Efters Hjerte fundet den sikre Gavn, og hun havde mangen en god Gang i Ord og i Gerning stille, jævnt og indværligt vist andre Vej til "Himmelhaan".

Men det var ogsaa kun, naar Sorgens Skjoger fandte sig over et Hem, at Efter vilde være der. Naar Solen brød frem paa nu, og Medgang afviste Nædgang, var Efter forsvunden; hun ikke saa meget som saa sig tilbage. Hun samlede sig ingen anden Helt af taknemmelige Gud; hvor megen sand Taknemmelighed hun vilde kunne have følt, skal vi lade være usagt; maatte hun handlede floget i ingen Tak at faa. Saa hun paa Gaden hof, som hun havde hjulpet og bevist alle Gaande Velgeringer, gif hun roligt forbi og ikke saa meget som slog Synene op af Tragt for, at de vaadgældende da muligvis skulde søle sig forpligtede til at hilse hende. Hvis de alligevel haadte hende, pegede hun stille paa det lærde Bogstav, og gif videre. Det var maalk af Stofhed, men det lignede i alt Hald Jdmaghet, og det havde netop den Virkning paa hof, som er Jdmaghetens Ven, nemlig den: at gøre de haardgjærtede Hjerte mildere og varmere. — Det er forunderligt med Høllensingen! Den ligner i mange Maader en Døst; thi, hvis et Menneske alt for ivrigt træver sin gode Met, er den offentlige Mening tidt brutal nok til at væge sig ved at vise endog blot fimpel Respektfuldhet; men hvis man appellerer til dens Høllendethed, saa har den ofte ligesom en østerlant! Døst for Stik at give mangedobbel mere. Efter Brynnes Bæsen og Væremaaede blev af Samfundet afvættet paa den sidstnævnte Maade, derfor var man tilbøjelig til at vise den ser saa foragtede og forhadte Efter et langt mere velvilligt Ansigt, end hun brød sig om og maalkte ogsaa fortjente. De fornemme i Samfundet: Embedsmandene, de lærde og de hele taget de ledende, var senere til at faa Synene op for Efters gode Egenføder end Smaaafar-folk; men Dag for Dag glattedes dog de strenge Kanter ogsaa i de stores karste Ansigt og gav Plads for noget, som man maalkte kunde kalde Velvillie — i Høllendethed med en ikke ringe Portion Overlegenhed. Na, det var jo ogsaa fremragende Mand, som i Kraft af deres Stilling skulde være formuere for Høllert og tage Mærken under deres Høllert. Derimod havde de "almindelige Mennesker" tidligere end de maalkte i al Stillskærdighed tilgivet Efter hendes Stræbelighedsind, saa at de nu ikke betragtede hende som den Kvinde, der i sin Tid havde begaaet den og den Sønd, men som det barmhjertige, namfomme Menneske, der ved mangfoldige Velgjæder havde øst den og den Velgering.

Ja, hof kunde finde paa at sige til de fremmede, som kom til Høllert: "Na, De se den Kone der med Guldbroderiet paa Brystsmakken, det er vores Efter, vores egen Efter, hele Værs Efter; hun er saa god mod de fattige og saa omhyggelig for de syge, og hun er saa om over for alle dem, der er bedrøvede". Men desværende vilde i Regelen umiddelbart derefter det daarlige i Menneskenaturen jette Svovdet frem, saa at som Slutning paa den sømne og sandfærdige Dmte af Efter, kunde, de selv samme af Værs hof finde paa at hvile den fremmede en Historie i Tret om, at Efter havde jo ganske vist engang for saa og saa mange Aar siden osv. — Men nu Efters eget indre Hjerte, hvorledes havde det udviklet sig i disse syv Aar? Paa Efters Hjerte havde de syv Aar viselig ikke taget Del. Naar en saadan Stæne rammer en Kvinde, sker gerne eet af to. Et hendes Natur ser sig og fremmedt karlig, er hun efter sin indre Kerne et Høllensmenneske, saa gaar hun til Grunde, hun kufes, hun dør. Et hun derimod en stærk Karakter, en Karakter, hvis egentlige Midtpunkt er en ubrydelig Villie, selv om Høllenslivet derfor ikke er udviklet, saa former hendes Udvikling sig i en ganske anden Retning. Man kunde utværligt det saaledes, at det glædende Jern, som brænder Stammarkestet ind i hendes Bryst, saar tillige alt det vaarliriske, haade udballit og udballit, til at visne; og derved hærdes, staaftætted, lutres den indre Kerne, saa at Karakterens Styrke bliver end større, Karakterens hele Bygning og Sammenfætning end mere fast. Af den sidst bekræftede Art blev Efters Udvikling. Af den sømne, triffe Vaarvragt og Ynde, som Efters Hjerte forhen prædedes af, og som passede saa vel sammen med hendes faldne Stænhed, — var visnet som det lysegrønne Løv i en eneste Krosinat om Vaaren, saa at det, der nu var bleven tilbage, var en underlig usgen Karakter, i hvilken der viselig intet forberligt øndt eller ufærligt Træk fandtes, men som var fattig, ja saa fuldstændig plyndret for alle Illusioner og fremmed for det lettere Stemningsliv, som knytter sig til disse. Hendes Øde var ogsaa undergaaet en stor Forandring. Noget skoldtes dette vel den gennemgaaede Lærligheds; noget ogsaa den No og ensformige Stillskærdighed, der prægede hendes Gang og Bæsen. Hendes faldige, Kæmpe Haar laas nu aldrig; enten var det blevet klippet kort af, eller det skuldes under den Kofe, hun altid bar paa sit Hoved. I det hele taget syntes Efters Øde at ville sige til enhver Mand: "Ser er intet af alt det, som Effov attraar!"

I tilsvarende Grad som Efters Høllensliv blev trængt tilbage, gjorde hendes Kærlighed sig mere og

mere gældende. Hun stod alene i Verden — alene med sin lille Veryl, og hun gjorde sig intet Saab om nogen Zinde at genvinde en Stilling blandt Mennesker. Saaledes blev hendes egne Kanter mere og mere en lille Verden for sig selv, — en Verden, som hun og Børnet ikke delte med andre. Verdens Lov var ikke en Lov, der kunde byde over hendes Kanter. Hun levede i en Tidsalder, i hvilken den menneskelige Fornuft havde begyndt at bruge sin nylig vundne Frihed; Krigere havde overvundet Adelmænd og Konger, og end kaffere Mand end Krigere havde ført Kamp imod og vundet Sejre over hele det gamle System af Jordomme, hvortil saa mange af de tidligere Grundfætninger var knyttede. Noget af denne nye Tidsalvers Mand levede i Efter Brynne. Hendes Udvikling var i disse syv Aar i steds stigende Grad præget af en Tanfens Frihed, som vel paa den Tid var almindelig nok i Europa, men som de første Nægheder hifidde Atlanterhavet vilde have anset for en endnu forberdeligere Svand, end den, som det slammende Bogstav hentydede til. Men Efter delte ikke sit Kærlighed med nogen; hun levede i sin lille, ensomme Hytte ved Strandbredden; og de Kanter, som der besøgte hende, kunde ingen Foragelse vække, fordi intet menneskeligt Næ kunde se dem.

Det er ganske ejendommeligt at lagge Mærke til, hvorledes de Mennesker, som tænker dristigt, og mest individuelt, ofte med fuldstommen No indordner sig under Samfundets svrige Former og holder sig dets Anordninger efterrettelig. Det er, ligesom om Tanken i sig selv er dem nok, saa at de ikke søler nogen Træng til at virkeliggøre den eller yde Modstand imod Institutioner og Forhold, der ganske itredt imod deres Tanfeng. Saaledes syntes det ogsaa at være Tilfældet med Efter; — og dog, havde det ikke været for lille Veryl, er det ikke usandsynligt, at Efters senere Værelse vilde have kommet til at forme sig ganske anderledes. Hun vilde maalkte være blevet Stifter af en religiøs Sekt; ja, hun vilde maalkte i alt Hald paa et af hendes Livs Udviklingsstrin have optraadt som Protektinde; og hendes Livs Ende turde i saa Hald være bleven den: at lide Døden for sit Forsøg paa at udbrøde Lærdomme, der kunde undergrave Britanien-Roloniens Grunddold. Men, idet hun havde sin lille Vige, fandt hendes sjælelige Energi noget, som hun kunde knytte sig til med Moderhertets hele Umhed, saa at hun undgik at ledes ind paa Vej, der vilde have været farlige for hende. Hendes Træng til selvstændig Tanfening havde netop i Veryl og Veryls Forhold et Gunne at jysle med, der vel kunde lagge Vællag paa hendes Tanfemyrke. Gud havde jo betroet til hendes Værelset dette lille Menneskebarn, denne lille Svire, ud af hvilken der skulde opelstes en Kvinde; men alt var imod hende; til Verden var hun en Gang for alle kommen til at faa i et svært Forhold, og Børnets egen Natur rummede noget svært forfært, — noget, som idelig bar Vidne om, at hun var født til Verden ud af et sørgeligt disharmonisk Forhold; — hun var kommen til Verden, fordi Effov havde brudt Loven. Dite i sit Hjertes Bitterhed kunde Efter søle sig tvivlsraadig om, hvorvidt det var en Lykke eller en Ulykke, at dette lille Barn overhovedet havde set Dagens Lys.

Nej, det lærde Bogstav havde endnu ikke udrettet, hvad det skulde; det havde bragt megen Smerte, og øst meget Tugt, men det havde endnu ikke øvnet at løse i Mærket for den, der bar det.

Saa indtraf den natlige Begivenhed paa Skofottet og Nædet med Pastor Dimmesdale paa Skandalsens Sted. Dette gav Efters Kanter et Sted i en helt ny Retning. Hun havde faaet noget nyt at tænke paa, og det havde vist sig for hende et Maal, som det var værd at øse alt for og øtre alt for. — om det dog saa maatte naas! Hun havde været Villig til Præstens frugtfulde Sjælelamp eller rettere sagt til den haabløse Glædeligheds, i hvilken han var beklummet, efter at han havde opgivet al Kamp. Hun saa, at han stod ved Randens Grænsel, om han ikke allerede havde overskredet det. Og hun kunde intet Tveksl være i Tvivl om, at hvor meget end Samvittighedsens Brød ringede hans Hjerte, kunde Grunden til hans Undergang ikke alene være den. En endnu mere frugtfuld Gifftaad maatte være boret dibt ind i hans Hjerte, og det var gjort med den Mand's Haand, der gav sig ud for at vilde give Lindring. En hemmelig Njende havde stadig haaret ved Præstens Side og havde under Venstfås Maale knemtet enhver Velgjædelighed til systematisk at edelægge de fine Njeder i hans Natur; hans Sjæl var som et herligt Strengeinstrument; men den talte Ven, der var hans Dødsfjende, havde alt faaet Strenge efter Strenge til at skurre dybt og vilde ilfert, — om han blev tilfaldt af en Gaand, der var hærfere end hans, — han sidet saa dem alle til at bryde i en eneste hjerteskrærende Mislad. Efter kunde ikke undlade at svørge sig selv, om hun ikke havde vist Mangel paa Velgighed og Mod, idet hun havde tiet stille til, at Præsten blev draget ind i et Forhold, som hun kunde bringe ham meget øndt og navne noget som helst god. Hendes eneste Undfødning var denne, at det ikke havde været hende muligt at finde noget Middel til at irelse ham fra en endnu større Jernedrelse end den, der havde ramt hende, uden netop ved at jamfætte i Roger Chillingworth's Plan om at ffule sit Navn. Hun besluttede na, at saa vidt som det var nogen Maade stod i hendes Magt, vilde hun gøre denne sin Fejl god igen. De sidste syv tunge, men lærerige Aar havde gjort Efter stærk; hun sølte sig nu ikke saa fuldstændig ude af Stand til at tage en Kamp op mod Roger Chillingworth, saadan som hun gjorde sin Nat, da de to talte sammen i hendes Jangeelle. Den Gang sølte hun sig saa uselig ringe paa Grund af sin Svand, og var halvt vanvittigt over den Stændel, som det da endnu var saa nyt for hende at bære. Men siden, da havde hun arbejdet sig et godt Stykke fremad og opad, medens den gamle Mand tværtimod ved sin hjællste Gævnunge var bleven ringere og ringere, var gaaet tilbage og sunket dybere ned ad Dag for Dag.

Saa besluttede Efter da at tale med sin tidligere Vægtfælle og at gøre alt, hvad der stod i hendes Magt, for at frelse det Offer, som han saa østsynligt havde lagt sin tunge Haand paa. Velgigheden lod ikke vente længe paa sig. En Eftermiddag, da Efter spadbedede med Veryl i Udantens af Kofven paa et Sted, hvor Dolk fra Vænen fjællent færdedes, møbte de den gamle Væge. Han havde en Kuff i den ene Haand og en Stof i den anden og var i Færd med at famle Rødder og Uter til at fuge Medicin af.

XIV.

Efter og Vægen.

Efter sagde til Veryl, at hun skulde løbe med H Strandkanten og lege med Muslinger og Skaller, imdens hun selv vilde tale med den Mand, der gif og plukede Blomster. Børnet Høj af Sted saa let som en Dugl, traf Strømper og Sko af og gav sig til at foppe. En Gang imellem stændede hun og figgede nysgerrig ned i Vandpynterne, som nu ved Ebbetid var blevene tilbage i Gæstfokken. Hun spejdede sig i dem, og frem af Vandpynten figgede en anden lille Veryl med gnitrende sorte Krøller og en Stelm bag hvert Tre. Da Veryl ingen anden Legefanmerat havde, sagde hun til den lille Vige, om de ikke skulde tage hinanden i Haanden og løbe om Kap. Men den lille Vige i Vandspellet syntes at vinke til hende og sige: "Nej, kom du til mig; der er meget morfommere herude." Saa traadte Veryl ud i Landet, endda det naadende hende næsten til Naerene; og dybt nede paa Vunden kunde hun se sine egne smaa bitte, hvide Fødder, og den anden lille Veryl. Legefanmeraten, kunde hun ogsaa se i Vandet, men det var, som om hun var endnu dybere nede, og hendes Smil var saa mørkom, for det gif i Stykker til alle mulige Sider, fordi Vandet kom i Bevægelse.

Umiddelbart var Efter gaaet hen til Vægen.

"Jeg vil gerne tale et Par Ord med dig," sagde hun, "det er om noget, der angaar os begge to meget alvorligt."

"Nej, ser man det," sagde den gamle og rettede sig fra sin foroverbøjede Stilling. "Na, saa Missis Efter brøder sig virkelig om at tale med gamle Roger Chillingworth! Men med hvilke Fornjælle. Ser for Resten, lad mig sige det med det samme: jeg hører Dem kun godt omtale alle Vegne. Det er ikke længer siden end i Gaar Aftes, at jeg talte med en af de vise og fromme Naadshefter om Dem, Missis Efter, og han fortalte mig i al Fortrolighed, at det har været paa Tale i Naadet, om det mon uden Skade for det almene bedste kunde lade sig gøre, at De blev fri for Marfæder. Jeg haaber, De tror mig paa mit Ord, Efter, at jeg gjorde alt, hvad jeg kunde, for at faa hans Høllensførendethed overbevist om, at de kunde rolig lade Dem fildve, jo ser jo heller."

"Det kommer ikke an paa Værligheden, om Stammarkestet skal fjernes fra mit Bryst," svarede Efter roligt. "Fortjener jeg det engang, skal det nok falde af sig selv eller blive forvandlet, saa det faar en anden Bestyrdning."

"Na, ja, ja! Saa behold det da endelig, hvis De hellere vil det," svarede han. "Hvad Bunt og Stads angaar, maan man endelig lade Kvindebilte have Lot til at raade sig selv; og det er jo ogsaa et vist Brobert, det nydelige Bogstav; og det tager sig saa storartet ud paa Deres Bryst!"

Medens han talte, iagttog Efter nøje den gamle Mand, og hun grebes baade af Forundring og af Nædel over den Forandring, som i de sidste syv Aar var foregaaet med ham. Det var ikke saa meget det, at han var blevet ældre; thi skønt dette selvfølgelig ogsaa var at se paa ham, der han dog sin Alder godt nok og syntes endnu i Veliddelse af en forbausende Spændtighed og Kærlighed. Men, han som i tidligere Dage havde haft Udseende af en flo, lærd Videnskabsmand, rolig og behersket i al sin Færd, havde nu et ganske andet Præg; — der var over ham noget skarpt, forklæde, røllst, ja, man kunde næsten kalde det vildt, og dog paa samme Tid forligtigt, agtbaagivende overfor sig selv. Særlig i hans Blik var dette Præg i en ubrydelig Grad kendeligt. Men man kunde se, at han sørtællig dulgte, eller rettere sagt prøvede paa at hølge, dette sit egentlige Ansigtstidryk. Det lyffedes ham lidt daarligt; thi det Smil, som han til dette Formaal søgt at bære til Skue, gjorde et uagt, kumflet Indtryk, — det saa at sige flakkede omkring paa hans Ansigt som en Nøgning, der intetsteds har Met til at søle sig hjemme, og det bevirkede kun, at det stugge, onde Mætrof i hans Sine des indbegriper finkende frem. Atter og atter for der et Uværligt frem fra den gamle Mand's Sine, ret som et Vidnesbyrd om, at i hans Sjæl ulmede en Nd, der ikke tredes al hans Umage kunde bevare skult, fordi der raadede et Stormvejr berinde, som idelig fit Flammerne til at flaa ud; men hver Gang dette ilfte, prøvede han paa at lade som ingenting og hurtig mulig faa sit Ansigt i de vante Folder igen.

Aart sagt — gamle Roger Chillingworth var nu et flaaende Eksempel paa, at en Mand kan forvandle sig selv til en Djevle, hvis han i et tilfærligt langt Tidrum vil gøre til sit Livsmaal at øve en Djævels Gerning. Dette usalige Menneske havde gennemgaaet en saadan Forvandling ved i syv Aar at sætte af sin Nd ind paa denne hæslige Udaad, denne den frugtfulde Forbrændelse mod en Menneskesjæl: at bore sig ind i, forfke, udgranfke et Hjertes dyreste Nød, at nyde af dets Kval og at slunge Brand paa Brand ind i det Vaal, som holdt dets Pinfler vedlige.

Det lærde Bogstav flammede paa Efter Brynnes Værm. Zgen et Menneske ødet; — og hvilket ikke en stor Del af Ansæret derfor paa hende!

"Hvorfor ser du saa trist paa mig? Hvad er det, du lagger Mærke til i mit Ansigt?" spurgte Vægen.

"Jeg ser noget i dit Ansigt, som gør mig saa ondt, at jeg end ikke har Taarer, som er bitre nok at græde derover," svarede hun; "dog dette vil vi ikke tale om nu. Det er om ham, om hin ufærlige Mand, at jeg vil tale med dig."

"Na, og hvad er der saa med ham?" udbrød Roger Chillingworth ivrig, saa det kendtes, at det var et Enne, som det var en Fryd for ham at drøfte med det eneste Menneske, til hvem han kunde tale rent ud borem. "Ja, sandt at sige, Missis Efter, saa træffer det sig netop saadan, at jeg lige gif og tænkte paa den Serre. Saa, var saa god at tale frit ud, jeg skal nok høre."

(Fortset.)